

EL NOSTRE TESTIMONI

EL MEU RECORD D'INFANTESA

Bé, no sé si és que he estat una persona força feliç sempre, i alhora molt normal; però, la veritat és que em costa recordar alguna cosa en especial de la meua infància.

Tot i així, he de reconèixer que recordo amb un èmfasi diferent quan anava a costura; a les monges, al convent de la Consolació (encara que no sé ben bé si es deia així perquè sembla que el temps difumini les lletres de l'infant record). I és que, de manera especial, em ve al cap el mes de maig (religiosament, el "mes de Maria"); el qual era un esdeveniment molt diferent a la resta de les altres celebracions.

De fet, he de dir que si se'm pregunta el "per què", la resposta sincera hauria de ser que "perquè a les tardes no ens feien fer classe", ja que ens la passàvem tota cantant i resant a la capella. I és que si m'esforço, encara puc veure una capella plena de flors (ornaments que les "madres" ens feien portar a cadascuna de nosaltres, i de fet quasi cada dia un pom).

Però, sobretot el que més viu tinc és el record musical d'aquella cançoneta que, mes o menys, deia: "Venid y vamos todos, con flores a Maria, con flores a "porfia", que madre nuestra es". En castellà, "claro!" perquè "així s'havia de dir",...

Malgrat tot, he de ser conscient del fet que jo no he estat mai massa de missa; però aquella època la recordo amb un especial dolç regust. No sé ben bé si era perquè cantàvem i això trencava la rigidesa del clima acadèmic de l'època, o perquè no fèiem feina; però, tot i així, la qüestió és que d'alguna manera aquesta petita història forma part de mi.